

prepoznaje olako mu oprašta greh. Sudija Dimitrijević se, dakle, ne stidi dok za njim ostaju zabežaknuti gledaoci. Ovaj grad je prav i sve staze neumitno vode reci. Setalište je prazno, sneg nov i vlažan, restoran začahuren u svom crvenilu, voda neprijateljski raspoložena prema uljezu. Ko je ovde uljez? Sudija se osvrće: ženski smeh, ženski kikut leprša prema njemu iz daljine, i premda ne vidi dve figure oslonjene na obližnje stablo, sudija jasno vidi da devojkina ima ofarbanu plavu kosu i neprirodno velike grudi pod šarenim džemperom. Što je istina. Ali, sudija se okreće — dok mladić počinje da zavlači ruku a devojkina tiho da stenje — okreće i laganim korakom vraća u središte grada. Sudija je, priznajmo, zabunjen pred obiljem ljubavi, pred Erosom koji nagniza mozak, jetru i pluća, a srce semevodima spaja s penisom. Koliko on zna o bogovima, nije to nikakvo dete koje se neodgovorno bacaka strelicama, već mučitelj, već hladni mučitelj ljudske duše. A mišljenje da je Eros otac-majka svega i tvorac svekolike više svesti? Sudija pući usne i odmahuje glavom, i u isto vreme krajičkom oka posmatra nove modele cipela u Antilopu. Sve je, svakim danom, sve skuplje. Ni ljubav se više ne može dobiti po nekadašnjoj ceni. A kamoli: šta? Koja još Penelopa sedi na obali i po vasceli dan veze čekajući? U određenim trenucima ceo grad izlazi na ulicu i zavimuje u svoju utrobu, nema više usamljenih žena iza prozorskih okna, molnih od daha, ni bubuljičavih romantičara na gradskom groblju. Apokalipsa je izmet seksa. Sudija je zgrčen od nemoći. Čvrsto stisnuta pesnika nevidljivog božanstva ravnomerno mu se zabija u stomak. Zašto je on, od svih, morao da bude kažnjen? Zastaje na raskrsnici, ali oči automobila su hladne i prezrive. Zna da je u novopodignutom Domu sportova omladine i pionira celovečernja igranka i nadnaravno u njemu ovog puta je sigurno da je Ona tamo. Kako otići? Delovi pločnika su pokriveni tankom skramom leda i sudija traži opravdanje u svojim nesigurnim koracima, ali ipak korača. Eppur si muove. Sve do blještave zgrade Doma gde prvo, navodno duboko zainteresovan, čita reklamne plakate, proučava plan sale i raspored rada, a onda se, kao slučajno, provlači kroz odškrinuta staklena vrata do mršavog dečaka koji mu naplaćuje konzumaciju i pokazuje put: uz stepenice, široke i prazne, do ulaza u restoran. I sad, ne obazirući se, iako mu se čini da prepoznaje pojedina lica (Andrijini drugovi? komšilik? avanture?), ne trepući, ne dišući, vođen valjda rukom providenja, sudija Dimitrijević prolazi između stolova, između plesača i posmatrača, pravo do ugla u kojem, za niskim stočićem s jednom drugaricom, sedi Ona. Sudija ponovo zna da se ona zove Anđelka, ali više nije siguran da ona zna kako se on zove. Primećuje samo da je njena drugarica debela i s gustim mačjama iznad gomije usne, i da obe, verovatno, piju neko žestoko piće. Ubrzo zatim proći će kroz ulaz, koji se nalazi u neposrednoj blizini stola, ni sâm ne znajući kako. Sneg je skoro metaknut u panku i potpuno metaknut u dvorištu Poljoprivrednog fakulteta. Noć se ne vidi od jarkog neona, te je moguće da je nebo pokriveno zvezdama ili da se na njemu bar vidi mesec. U zgradi muzičke škole, iako je kasno, neko uporno svira. Mladić koji usamljeno čeka autobus pita ga, ućtivo, koliko je sati, i sudija bez zastajkivanja odgovara da ne zna. Da nikada nije mosio sat.

momir m. vojvodić

pjesme bijelog klesara

*U kameno meso oštricom dljeteta,
Iskro doletjela na tučak cvijeta,*

*Klešem šum usana: sliven u riječi
Zrele na jeziku, kojim se liječi*

*Duša u tijelu (slavuj u kavezu)
Srce u grudima (igrač na trapezu)*

*I pjevam, dišući ko zemlja, kremenu
O na mome čelu raspetom vremenu.*

*Ulazim u kamen, grizem ga iznutra,
Buđim iskru: sjevom da obasja sjutra.*

*San režem u stanac, ranjavam mu koru,
Iz noći za iskrom ulazim u zoru.*

*Spirale svijesti u riječi pjesme
Vezem po kamenu — praćen šumom česme.*

II

*Sve što budan sanjah, s čime se suočih,
Trijezan, dljetom u riječ pretočih.*

*Riječ uklesana kamenu po licu,
Probuđena iskro, slična noćnom svicu,*

*Gleda mi u zjene, koči se, vijuga
Ko mladunče zmijske, ceri se i ruga*

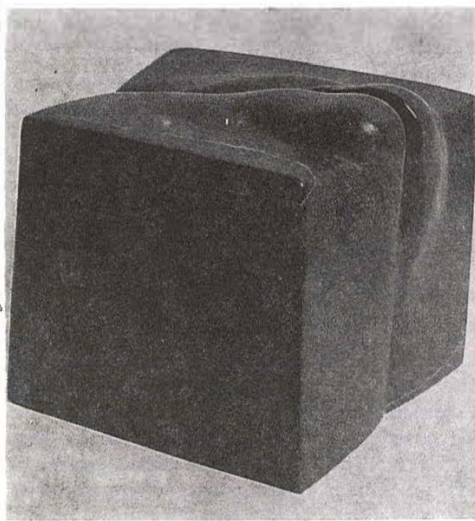
*Borama mog čela, raste kao tuga
I titra u spektru kao kišna duga,*

*Pali se i gasi, čas leti, čas mili,
Bukti ko lomača, ko svijeca čili,*

*Grije okom sunca, za oblak se krije,
Sve dok počne nova riječ da je grije*

*Ispod mog dljeteta i nabreklih ruku,
Nalik njoj po zvuku i kamenom muku.*

(odlomak)

zdravko tomek

počelo je u kuglani

POVRATAK

*To što sam se vratio
važno je samo meni
i pustit ću da telefon zvoni u beskraj
i pustit ću da poštar
lomi prste na vratima*

*Samoća će ući u predvečerje
uvući siluete nebodera u ovratnike ulica
u okularu dalekozora*

*pustit ću da mi se oči ljuljaju
na alanu prve livade
i bit ću tamo
o paučju zalaska*

*i
premjestać ću komadiće sunca
djetinjasto
iz sobe u sobu*

*Jer to što sam se vratio
važno je
samo meni*

POČELO JE U KUGLANI

*u kuglani su me tražili
meni neki nepoznati ljudi
i boce su razbijali
u spužvi dima*

*u vlaku noći su me tražili
neki čudni ljudi
pola ovce pola zvijeri*

*i
teturali su kroz ulice
pijani od pakosti*

*i
prezir im se cijedio
niz lice*

*i
nitko ih nije pitao koga trebaju
koga vrebaju
a oni nikoga nisu dirali
s oštricama skrivenim u rukavu
oni su mene tražili
s pjenom mržnje u očima
pola ovce pola zvijeri*

